

Солидарността

Солидарността е понятие с широко и непонятно значение, която обаче играе значима роля както в далечното минало, така и сега, оставяйки отпечатък си в бъдещето. В същността си тя крие по-дълбок смисъл от характерното ѝ придадено битово значение, отнасяйки се в широкия диапазон от вековното развитие на човечеството, запазване на вече изградените морал, норми и култура от поколение на поколение, разработване на идеи и течения през вековете, и достигайки до ежедневните битови, но важни елементи като проява на разбирателство, любов и доброта, целене към равнопоставяне на интересите и всеобща асоциация. Солидарността може да бъде разглеждана като естествен портал между поколенията и средство за предаване на знания и опит извън пределите на смъртното. Границите на човешкия живот са твърде тесни и не позволяват на личността като единица да излезе от битовото и познатото и да опознае метафизичното, изравнявайки се с Космоса. Развитието на цивилизациите в културно-исторически аспект е тясно свързано с предаването на умения от старото към новото поколение и по този начин създаване на богато културно, архитектурно, езиково и други наследства. Солидарността е най-съкровена проява на любов към ближния, надежда за по-добър живот и вяра в новото поколение и човечеството. Освен всичко това, тя е нравствено-поучителна и идейно-възпитателна, показвайки на отделната личност как да бива да се държи с рамките на социума, как бива да се учи, развива и продължава естествения ред на усъвършенстване на човечеството, прескачайки наложените ограничения на смъртта. Заради тази семантична и идейна комплексност солидарността бива да бъде подробно разглеждана и разбрана.

Солидарността в смисъла си на средство за свързване на поколения може да бъде проследена още от дълбока древност. Зараждането на първите цивилизации и народи се дължи именно на интереса на новото поколение към науката и културата и склонността на вече старите да споделят своите знания и опит, за да бъде продължен напредъкът. На първо място уменията нужни за оцеляване, по-късно познания в областта на различни основни науки и първите следи от културно наследство. Всяко от тези начинания изисква множество усилия и време непосилни за един човешки живот. Така солидарността оказва влияние за предаване на вече усвоеното и постепенно надграждане с поколенията. Днес напредъкът в технологиите, медицината, музиката и много други науки се дължи на непрестанен процес на обмен на информация и развитие. Както през вековете така и сега този процес продължава и е от значение за нашето бъдеще. Работейки заедно и бидейки солидарни един към друг ние си осигуряваме едно по-добро и по-светло бъдеще.

Солидарността освен нужно средство за напредък може да се разгледа и като най-съкровена човешка ценност, атрибут на любовта. Тя е неразделна от нашия бит и нужен посредник при взаимоотношенията на хората. При липса на солидарност и разбирателство към другия обществото не би могло да функционира правилно. Добронамерено отношение е нужно, за да могат да бъдат задоволени социалните нужди на личността и тя да се впише в определена среда, да бъде полезна, продуктивна, емоционално и физически задоволена. Както в широк план, отнасящ се към социалното значение, така тя оказва влияние силно влияние и в семейството. Склонност към разбирателство и искрено желанието за взаимопомощ са неразривна част от спокойната и приветлива семейна обстановка. Хората от малка възраст се нуждаят от подходяща ниша за правилно развитие и напредък и семейството е първото звено което следва да предоставя тази среда. Отношението между членовете на семейството изгражда характера и оставя отпечатък до живот. Затова е от

изключителна важност семейната среда да бъде спокойна и да си служи с любов, разбирателство и внимание.

Друго важно значение на солидарността е, че тя играе свързваща роля за хората с големи и малки различия в рамките на обществото. Напълно естествено и нормално за всеки човек е да бъде различен и уникален. Обстановката оказва безвъзвратно влияние при оформянето на характера на човека, неговите черти, познания и култура. Тези различия са неизбежни поради неспособността на човека да се приспособи към обществената норма изцяло. Така солидарността отново играе ролята на средство, свързващо хората помежду им и позволяващо им да функционират заедно. Така една богата палитра от различни хора има възможността да се обедини в едно и да изгради по колоритна, вълнуваща и продуктивна общност. Както в широк план, отнасяйки се до нацията, склонна да приеме различията си и да се обедини около общ идеал с помощта на солидарността, така и в тесен при взаимоотношенията на работното място, приятелски окръг и семейството. Така тя дава възможността на хората да преодолеят различията си и да си помагат взаимно за един по добър свят.

Солидарността е важен елемент от нашето ежедневие и оказва огромно влияние върху отделната личност и обществото. Ние непрекъснато сме в контакт с обществото и сме длъжни да усъвършенствайки социалните си умения. Така проявявайки солидарност, която е най-чистата проява на уважение и любов към другите и най-важното средство, с което разполагаме, ние си гарантираме успех както в нашия така и живота на другите. Бидейки солидарни един към друг, разбирайки различията си, стремейки се към напредък ние тръгваме по пътя на по-щастлив живот, по-продуктивна работа и по-светло бъдеще.

Автор: Димитър Стоймиров

Солидарността между поколенията

Солидарност. Едно понятие, изразяващо обществения идеал. Нямахме ли светът да е изпълнен с още по-голямо обаяние, ако взаимното разбирателство и подкрепа превъзхождаха? Да, нея я има. Окичена с бръшлянов венец, тя стои пред нозете ни точно до мъдрия Омир. Има я, но ние рядко я виждаме. Обикновено, когато настъпи време разделно, единството и солидарността достигат своята върхна точка. В кризисните моменти обществото се обединява, но защо трябва да чакаме нещо да се случи, за да проявим тези качества?

Винаги всяко старо поколение е съдело новото, а всяко ново е упреквало старото. Въпреки това, за да живеем добре заедно, ние трябва да използваме различията си и чрез това трансцендентно допълване да създадем свят на приемственост и зачитане между хората.

Солидарността е чувство, което свързва хората от различни поколения. С индивидуалността на всеки човек идват различията в живота, изпълнен от възходи и падения, и ценностната му система. Заради това е важно да възпитаваме децата да не бъдат себецентрични, защото майка на солидарността е липсата на егоизъм. За да може следващото поколение да живее в по-добър свят, съставен от нови очертания и нюанси, трябва първо да го научим на приемственост, зачитане и разбиране. Така ще се откъснем от съществуването ни в монотонен кръговрат на стереотипни навици, ще бъдем по-добри хора, удовлетворени от това, което сме постигнали в живота.

Денят на солидарността не трябва да е единственият повод, по който споменаваме тази добродетел. За да я изразим, не е нужно много, а нейното показване променя значително заобикалящата ни среда.

Автор: Анна Ливадийска

Солидарност

Времето минава и заминава. Както и човешкото. Единството. Солидарността. Какво е времето за нас? Ами за тях? Всички ние сме съвкупност, гонеща висшия обществен идеал, но ето къде е изградена стената между поколенията. Студена, висока и напукана стои стената, разделяща нашите ценности, цели, морал, отношение и мнения. Социалният кръг, в който се движим и който често упрекваме, смазва именно единството и желанието за напредък, като виждаме все напред или назад, но никога настоящето. Въртим се, губим начална и крайна точка, ехото на омразата достига до ушите и на най-гордите и предизвиква мащабни обвинения и конфликти между хората. Ето къде солидарността избледнява. Протягаме ръце да я хванем, но тя, като лястовица, излита и изчезва в големия и широк свят.

Какво значи солидарността за нас? Сила, подкрепа, рамо, на което да се облегнеш при нужда, и глас, шепнещ блажени думи в мрака и загубата, това да срещнеш очите на непознат и без думи да си кажете много. Топлина, тласък, красотата на единодушието и горивото на обществото – всичко това, което наричаме солидарност. Но къде нишката бива скъсана? Защо? Липсата на солидарност - психическа болест, прехвърляна от поколения на поколения, придвижва непрестанния цикъл на конфликтите между тях. Всяко старо упреква новото и новото съди старото. Поради индустриализацията екологично светът бива все повече и повече оцетен от страна на идеали и ценностна система. Постоянният и горчив навик на по-старите и опитни да прехвърлят вината към младото поколение и да критикуват действията му, води до силни, гневни чувства, предизвикващи формирането на съвкупност от хора в обществото, желаещи провала и лошото на отсрещната страна. Различията в стойностите на вярванията възникват в резултат на масовата и улеснена комуникация. Стойностите на старото поколение се влияят от всички исторически травми, социални норми и дисциплина и именно това разпалва тази неприязън в тях спрямо новото поколение. Като утайка темата за промяна винаги остава последната алтернатива за поколенията. Въпреки всичко трябва да вложим и използваме различията и качествата си и да създадем общество, крепено на приемственост, зачитане и подкрепа. Солидарността е да помагаме и да се отзоваваме, да подкрепяме и да бъдем съпричастни, без очаквания за награда или блага в замяна. Да приемем, че животът е урок, хората - учители, и дискриминация или злорадство спрямо по-стара или млада съвкупност от хора всъщност вреди на личностното развитие на всеки индивид в обществото.

Хората, колкото и индивидуални в дадени ситуации, са също и толкова уязвими. В случаи като световни трагедии и пандемии единството и солидарността достигат върха си, но доколко това трябва да се случва само тогава. Питаме се защо в днешни дни изпитваме трудности да бъдем солидарни и сплотени, защо е било толкова лесно преди? Или просто така изглежда... Истината е, че никога не е било изцяло навсякъде. Винаги е липсвало на места. Ярък пример са висшите и доминиращи сфери на работа и отношения. Силно изявеният човек автоматично насочва мисълта си към материалните облаги и правомощието от даден проект, докато солидарната и нисша съвкупност от хора мисли за индивидуалността на проблемите, предизвикани от висшестоящите лица. Злоупотребата със силата си проличава като антидот на солидарността. Експерименти

показват колко уязвими хората могат да бъдат, ако са поставени в ситуация, в която автоматично ще се преклонят пред този, най-просто контролиращ ги с думите си. В такива ситуации човек е изправен пред два пътя, от които инстинктивно избира по-лесния - Егоизма. А знаете какво се казва - майка на солидарността е липсата на егоизъм.

Идеята за солидарност е сладникава за душата, но горчивите фактори и реалност измиват всякакви улики от нея в повечето хора и точно затова страдат милиони. Във всеки от нас се таи страхът от провал, от незачитане и пренебрегване. Поради тази причина мнозина поемат по пътя на егоизма. Много лица от старите поколения са заклещени в клетката на консервативното, на историята и на миналото. Психическите поражения от войни, режими и дисциплини са, метафорично казано, обърнали мисленето на тези хора. За тях солидарността е друг вид подтикване на хората да следват различни правила и условия, дадени от определена социална група. Смятат идеята за единство за далечна и абстрактна картина, която не пали нищо в душите им. Драстичната разлика между поколенията в това отношение гаси и най-малкия пламък надежда за повечето хора. Но ето че дори и в тежки времена хората копнеят за промяната, за доброто. Заедно хората тласкаме напред и себе си, и другите, доверяваме животите си и стоим на всякакви греди и стени, изградени лично от неприязън към различия. Нека пуснем корените на единството, да пренебрегнем егоцентризма си и да осигурим на бъдещето това, от което ние сме лишени. И така ледената стена ще се напука, разчупи и ще се стопи напълно.

Солидарността е една наистина красива връзка, закрепена изцяло върху човешината. Обществото ни се нуждае от корените ѝ, разпръснати навсякъде, и да бъде зачитана не само в деня, определен за нея, но и в ежедневието ни, в което отчаяно се нуждаем от нея. Кръгът постепенно ще загуби форма, всеки ще осъзнае позицията си и ще тръгне напред, знаейки, че винаги ще има подкрепа до себе си.

В крайна сметка липсата на солидарност, особено между поколенията, е изключително обширен проблем с хиляди начални точки, някои съвсем извън нашите представи, но независимо от обстоятелствата светлината в края на тунела ще се уголеми едва когато тръгнем към нея. Приютете я в душата си и пожънете плодовете ѝ.

Автор: Теодора Димитрова

Какво свързва хората в непрекъснато променящия се съвременен свят?

Разликите в поколенията са неизбежни и същевременно огромни. Времената и обстановката бързо се менят и това прави все по-трудно новите поколения да намират допирни точки и общи мнения с миналите. Но има неща, които все пак ги обединяват и осъществяват диалога между тях. Въпреки че младите хора имат достъп до цялата информация, от която могат да имат нужда, винаги има какво да научат от по-възрастните. Наученото от учители, преподаватели, колеги и приятели, а понякога дори и от непознати, е нещо, което променя светогледа ни по един или друг начин. Обмяната на опит, информация и умения е нещо, което винаги е свързвало хората заради пораждането на солидарност и чувство на принадлежност към общност. Вдъхновението и всички креативни дейности сплотяват хората въпреки различията в начина на мислене и възрастта.

Младите най-често биват повлиявани от връстниците си, но също така и от хората, с които прекарват по-голямата част от деня си, а именно учителите. В ролята си на по-възрастни те ни обучават и ни показват една различна перспектива. Различията на поколенията в този случай ни сплотяват, но разбира се, има моменти, в които не можем да се разберем именно заради тези различия. Случва се учениците да не разбират важността на някои от нещата и следователно не се вслушват в думите на преподавателите. Но именно солидарността променя нагласите на учениците и идва момент, когато те започват да се вслушват повече и да бъдат вдъхновявани от учителите си. Нещата, които не знаем и не можем, научаваме с помощта на заобикалящите ни хора, а пък ние споделяме нашият собствен опит. Това е солидарност, да проявяваш разбиране, да слушаш и да бъдеш изслушван. Тази солидарност не бива да бъде празнувана и отбелязвана само когато има световен ден, посветен на нея. Трябва да прекарваме повече време в реалността и в контакт с хората, а не да бъдем погълнати от технологиите, забравяйки що е то солидарност към хората и обществото. Защото смисълът на солидарността е да обменяме опит, научавайки нови неща и да предаваме тези неща нататък, това ни прави човечни и ни изпълва с вдъхновението и вярата, от които се нуждаем, за да живеем вълнуващ и пълноценен живот.

Автор: Джулия Христова